

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
**žalobce: M.N., zastoupen Mgr. Františkem Nesvadbou, advokátem, se sídlem Ústí nad
 Labem, Hrnčířská 55/14, proti žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, se sídlem
 Karlovy Vary, Závodní 353/88, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne
 4.11.2013 č.j. 3912/DS/13-3,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, vydanému dne 9.9.2013 pod č.j. 21584/OD-P/13 , jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125 c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta 8.000,-Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 8 měsíců a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že z oznámení o přestupku sepsaném na místě kontroly nemůže být známo, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 113 km/h, neboť se neberou v úvahu technické parametry vozidla a právní normy upravující zjišťování a redukci naměřených hodnot, maximálně může být známo, že měřicí přístroj naměřil určitou rychlost. V úředním záznamu a v oznámení přestupku sepsaném při postoupení věci správnímu orgánu si podle žalobce odporují výroky, že žalobce s přestupkem souhlasil a že se

odmítl vyjádřit. Z videozáznamu nemůže podle žalobce vyplývat, že žalobce byl řidičem vozidla. Žalobce poukázal na skutečnost, že bylo dokládáno ověření o způsobilosti k měření rychlosti k silničnímu rychloměru typu Mini Speed, ačkoliv jinde se uvádí zařízení Gesig Travimo. Pokud bylo dokládáno osvědčení k jinému měřiči, nedošlo podle žalobce k platnému změření. Nadto měl žalovaný podle žalobce uvést údaje z osvědčení, zejména kdy bylo vydáno a na jak dlouho, z čehož by bylo možné ověřit, zda ověření bylo platné.

Žalobce dále poukázal na to, že z judikatury NSS vyplývá, že je na obviněném z přestupku, jakou procesní taktiku zvolí, v jaké fázi se k věci vyjádří a zda tato vyjádření bude měnit. Je podle žalobce nesprávný postup správních orgánů, pokud na základě závěru, že se žalobce jednou bez řádné omluvy nedostavil, neumožní mu již k věci se vyjádřit. Jestliže zástupce žalobce navrhl výslech žalobce a jestliže dle Úmluvy o ochraně lidských práv musí mít v trestním řízení obviněný možnost vypovídat, nemohou správní orgány neumožnit žalobci výpověď. Žalobce argumentoval i ust. správního řádu, podle něhož má-li účastník něco osobně vykonat, musí být osobně předvolán, i když má zástupce. Pokud byl tedy k jednání předvolán toliko zástupce, nemůže být žalobci kladeno k tíži, že se k jednání nedostavil. Z toho důvodu nemůže být zamítnut návrh na jeho výslech. Žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z roku 1923 sp. zn. 4732/23, podle něhož v řízení trestněprávním je podstatnou vadou, nebyl-li slyšen obviněný před vydáním rozhodnutí o správním deliktu. Podle žalobce k důkazu nelze použít úřední záznamy ve správním spise obsažené a musejí být vyslechnuti zasahující policisté, mají-li být informace z úředních záznamů použity k důkazům.

V replice označené jako duplika žalobce trval na tom, že pokud se řidič do protokolu odmítl vyjádřit, je nepřijatelné, aby z úředního záznamu správní orgán dovozoval cokoli jiného. Podstatné je, co řidič uvádí do protokolu. Pokud by se snad řidič vyjadřoval mimo projednání přestupku na místě, nelze cokoli dovodit z úředního záznamu, ale musejí být vyslechnuti zasahující policisté. Žalobce poukázal na to, že pokud žalovaný zrušil rozhodnutí prvostupňového orgánu pro nezákonnost, opět platí, že obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, jejichž spáchání je mu kladeno za vinu, a nemůže být v tomto právu omezován. Z judikatury podle žalobce vyplývá, že obviněný z přestupku může požádat o výslech kdykoli v průběhu řízení. Jestliže právní zástupce při jednání navrhl výslech žalobce, odmítnutí takového výslechu správním orgánem je podle žalobce nezákonné. Dále žalobce měl za to, že z ust. správního řádu vyplývá, že k jednání, na němž má být účastník vyslechnut, musí být samostatně předvolán, byť je zastoupen, neboť jde o případ, kdy má osobně něco vykonat. Dále má-li cokoli být dovozováno z toho, že policista něco zapsal do úředního záznamu, musí tento policista být vyslechnut, neboť úřední záznam nelze použít jako důkaz. Při jednání v řízení před soudem žalobce zopakoval, že chtěl být slyšen až po zrušení prvního rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kdy žalovaný vrátil věc pro procesní pochybení. Žalobce tak měl za to, že mu nelze neumožnit již vůbec být slyšen pouze z toho důvodu, že se jedenkrát nedostavil. Dále žalobce namítal, že podle výkladu správního řádu prováděného v posledních měsících správními orgány, plná moc pro advokáta musí být podle správního řádu úředně ověřena a pokud tomu takto v daném případě nebylo, nedošlo k řádnému doručení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že z videozáznamu je zřejmé, že uvedená rychlost byla naměřena vozidlu značky Ford Mondeo RZ ... Žalovaný neuváděl, že by z tohoto podkladu bylo zřejmé, že vozidlo řídil žalobce. Dále v daném případě bylo měření rychlosti prováděno silničním rychloměrem Gesig Travimo se zabudovaným měřičem rychlosti Minispeed 2000, výrobní číslo rychloměru 13/1991, přičemž platnost ověření o způsobilosti k měření rychlosti vyplývá z ověřené fotokopie ověřovacího listu. Žalovaný poukázal na to, že žalobce se z ústního jednání dne 21.5.2013 v den jeho konání omluvil s tím, že je na tentýž den předvolán na Policii ČR k podání svědecké výpovědi, avšak následným šetřením bylo zjištěno, že toto předvolání je padělkem. Z uvedeného důvodu správní orgán projednal věc v nepřítomnosti žalobce v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Svým postupem se podle žalovaného žalobce dobrovolně vzdal svého práva účasti na ústním jednání. Následně byl žalobce předvolán na 5.9.2013. Jelikož žalobce udělil neomezenou plnou moc svému zmocněnci, bylo předvolání zasláno tomuto zmocněnci. K ústnímu jednání se dostavil pouze zmocněnec. Žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, co do důvodů nevyhovění žádosti zmocněnce žalobce na provedení výslechu žalobce. Úřední záznam podle žalovaného sloužil pouze jako podklad doplňující informace o tom, v jakém místě a kdy k měření rychlosti došlo, a stěžejním důkazem byl pořízený videozáznam, podle něhož žalobce v daném místě a daného dne překročil zákonem povolenou nejvyšší rychlost. Žalobcem navrhovaný výslech policistů by byl podle žalovaného nadbytečný, neboť by policisté neuvedli nic jiného, než co vyplývá z listinných důkazů. Při jednání před soudem žalovaný k námitce týkající se ověření plné moci uvedl, že tato námitka jde nad rámec dokazování provedeného před správními orgány. Dále výsledkem mnoha diskusí správních orgánů a advokátních kanceláří je skutečnost, že správní orgány již ověřené plné moci nevyžadují. Podle žalovaného je správní řád v tomto ohledu dostatečně přesný.

Součástí **správního spisu** je zejména oznámení přestupku sepsané na místě silniční kontroly dne 7.4.2013, podle něhož žalobce jako řidič motorového vozidla Ford Mondeo RZ ... tohoto dne ve 14:52 hodin řídil vozidlo v úseku silnice I/13 mezi Borem a Karlovými Vary a v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h mu před odečtením odchylky byla naměřena rychlost 203 km/h, a to zařízením Gesig Travimo ze služebního vozidla. Podle tohoto oznámení řidič s přestupkem souhlasil, oznámení podepsal, nevyjádřil se. Podle úředního záznamu PČR z téhož dne byla prováděna kontrola služebním vozidlem Škoda Octavia RZ..., které je opatřeno měřičem rychlosti Gesig Travimo. Kolem 14:51 hodin na silnici u obce Ostrov směrem na Karlovy Vary bylo služební vozidlo hlídky předjeto vozidlem Ford Mondeo, které jelo velkou rychlostí. Vozidlo bylo dojeté a v časovém úseku 14:52:15 – 14:52:25 hodin bylo změřeno ze služebního vozidla a byla naměřena po odečtení odchylky rychlost 196 km/h. Z měření byl pořízen videozáznam až do doby zastavení vozidla. Podle tohoto úředního záznamu řidič s přestupkem souhlasil, oznámení přestupku podepsal a vyjádřit se k němu odmítl. K tomuto je přiložen ověřovací list č. 8012-OL-716-13 ze dne 7.2.2013 s platností do 6.2.2014, z něhož vyplývá, že se jedná o měřidlo silničního rychloměru typu Minispeed 2000, výrobní číslo 13/1991, které je umístěno ve vozidle Škoda Octavia, RZ..., dále je k tomuto přiloženo CD s videozáznamem a oznámení přestupku ze dne 17.4.2013 podle něhož řidič s přestupkem souhlasil a jednalo se o měřicí zařízení Gesig Travimo zabudované ve služebním vozidle Škoda Octavia.

Správní orgán I. stupně zahájil správní řízení a předvolal žalobce k jednání na 21.5.2013. V předvolání byl žalobce poučen podle ust. 36 správního řádu a v den jednání poslal e-mail s omluvou z jednání, k čemuž přiložil kopii předvolání vydaného Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, územním odborem Teplice dne 19.4.2013 a podepsané Bc. J.P., z něhož vyplývá, že žalobce je předvolán ke svědecké výpovědi na týž den. Podle úředního záznamu ze dne 21.5.2013 správní orgán telefonicky předvolání ověřil jak na Policii ČR v Ústí nad Labem, tak v Teplicích a vždy mu bylo sděleno, že žádný komisař J.P. u Policie ČR nepracuje. Proto bylo provedeno jednání v nepřítomnosti žalobce dne 21.5.2013. Žalobce následně svoji omluvu doplnil písemně. Po jednání opatřil správní orgán I. stupně zprávu Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, územního odboru Teplice ze dne 24.5.2013, z níž vyplývá, že uvedené předvolání je padělek, když komisař P. na územním odboru Teplic nepracuje a jeho jméno není nikomu známo a žalobce nefiguruje jako svědek k žádnému případu. Správní orgán I. stupně následně vydal rozhodnutí dne 27.5.2013, jímž uznal žalobce vinným z přestupku. Proti tomuto žalobce podal odvolání, kdy pro další řízení zmocnil dne 17.6.2013 Mgr. F.N., plnou mocí, která není úředně ověřena. Rozhodnutím žalovaného ze dne 6.8.2013 bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a věc byla vrácena novému projednání s tím, že došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, když správní orgán poté, co nepřijal omluvu žalobce a provedl jednání, spisovou dokumentaci dále doplňoval o zprávu policie, s níž nebyl žalobce seznámen. Správní orgán I. stupně znovu předvolal žalobce k jednání na 5.9.2013 s ohledem na existenci zastoupení doručil předvolání pouze zástupci žalobce. Při jednání zástupce žalobce navrhl důkaz výpovědi žalobce. Tento návrh byl správním orgánem I. stupně pro nadbytečnost zamítnut.

V rozhodnutí ze dne 6.9.2013 **správní orgán I. stupně** uvedl, že návrh advokáta na provedení výslechu žalobce považuje správní orgán s odvoláním na ust. § 50 odst. 1 a § 52 správního řádu za zcela nadbytečný. Žalobce se mohl k přestupku vyjádřit již 21.5.2013, kdy byl předvolán k ústnímu jednání, přičemž o tuto možnost se sám připravil, když účelově a vědomě správnímu orgánu zaslal padělané předvolání na Policii ČR. Další možnost vyjádřit se k věci měl obviněný dne 5.9.2013, když na tento den bylo stanoveno ústní jednání, k němuž se dostavil pouze advokát obviněného. Je zcela zřejmé, že obviněnému byla opakovaně poskytnuta možnost účastnit se ústního jednání, k věci se osobně vyjádřit, přičemž ani jednu z těchto možností nevyužil a ve věci přestupku udělil 17.6.2013 neomezenou plnou moc a zmocnil za sebe advokáta Mgr. N. Vzhledem k tomu má správní orgán za prokázané spáchání přestupku, kdy žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost po odečtení povolené tolerance měřicího přístroje tak, že nejvyšší rychlost byla stanovena 196 km/h. Tato skutečnost je podle správního orgánu I. stupně zřejmá z policií postoupeného záznamu na CD, na kterém je viditelná registrační značka vozidla. Správní orgán zastával stanovisko, že policií poskytnuté podklady dostatečně prokazují vinu žalobce, proto neshledal důvody pro provedení výslechu zasahujících policistů, neboť měl za to, že těmito výpověďmi by nezjistil nic jiného, než co má nyní k dispozici. Měření rychlosti bylo prováděno silničním rychloměrem Gesig Travimo se zabudovaným měřičem rychlosti Minispeed 2000, výrobní číslo rychloměru 13/1991, kdy ověřená kopie ověřovacího listu rychloměru s datem platnosti do 6.2.2014 je také založena ve spise. Správní orgán neměl důvod pochybovat o tom, zda bylo možno měřidlo Minispeed 2000, výrobní číslo rychloměru 13/1991, použít k měření, neboť ověřovací list je platný. Správní orgán vycházel z pořízeného CD, z ověřené kopie ověřovacího listu, silničního rychloměru a z výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 27.5.2013.

Tyto důkazní prostředky považuje správní orgán za dostatečné k objasnění skutkového stavu věci zvláště za situace, kdy obviněný nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při své jízdě. Jeho osoba byla navíc policií ztotožněna na základě jím předloženého občanského a řidičského průkazu. Obviněný oznámení na místě řešení podepsal a údaje v úředním záznamu korespondují s údaji v oznámení přestupku.

V žalobou **napadeném rozhodnutí** k námitkám týkajícím se videozáznamu žalovaný uvedl, že je z něho zřejmé, že dne 7.4.2013 v čase od 14:52:15-14:52:25 hodin byla vozidlu značky Ford Mondeo RZ... naměřena rychlost 203 km/h. Ze záznamu z radarového zařízení je podle žalovaného zřejmé, kterého dne, v kolik hodin, kde a jaké vozidlo bylo změřeno a jakou rychlostí se pohybovalo. Podle žalovaného není pochyb o tom, že měření bylo provedeno platným a certifikovaným rychloměrem, když ve spisové dokumentaci je kopie ověřovacího listu. K návrhu žalobce na jeho výslech a k odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009 č.j. **1 As 96/2008-115** žalovaný uvedl, že žalobce byl předvolán k jednání na 21.5.2013. Předvolání osobně převzal 9.5.2013. V den jednání se z něho omluvil s tím, že je předvolán na Policii ČR k podání svědecké výpovědi. Šetřením správního orgánu bylo následně zjištěno, že předvolání je padělkem. Z toho důvodu správní orgán věc projednal v nepřítomnosti obviněného v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Tímto postupem se podle žalovaného žalobce zcela dobrovolně vzdal svého práva účasti u jednání. K novému ústnímu jednání byl žalobce předvolán na 5.9.2013. Předvolání obdržel zmocněnec žalobce 21.8.2013. K ústnímu jednání se pak dostavil pouze zmocněnec žalobce. Tedy i v tomto případě se žalobce sám připravil o možnost vyjádřit se k přestupku. Podle žalovaného tak rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 96/2008 na uvedený případ nedopadá. Pokud žalobce poukazuje na nedostatečnost dokazování, jelikož ze spisové dokumentace nelze usoudit, kdo vozidlo řídil, kdy a kde se událost stala, jaká je nejvyšší dovolená rychlost v daném úseku apod., žalovaný k tomu poukázal na ust. **§ 3 správního řádu**, podle něhož správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle **§ 51 odst. 1 správního řádu** lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a nejsou získány či provedeny v rozporu s právními předpisy. Z těchto ustanovení podle žalovaného vyplývá, že správní orgán je povinen nashromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba ke zjištění skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán je povinen volit důkazní prostředky tak, aby sice byl objasněn skutečný stav věci, aby tento však byl objasněn rychle a zejména hospodárně. Správní orgán proto nesmí provádět nadbytečné důkazy, které nejsou bezpodmínečně nutné, jen proto, aby vyhověl všem návrhům účastníka řízení, nebo aby beze zbytku vyčerpal veškeré možnosti dokazování. Vždy je na správním orgánu, aby zhodnotil, které důkazy jsou potřebné ke zjištění skutečného stavu věci. V daném případě vycházel správní orgán I. stupně z oznámení přestupku, z úředního záznamu a z pořízeného videozáznamu. Z podkladů zpracovaných Policií ČR je zřejmé, že vozidlo řídil žalobce, neboť jeho totožnost byla ověřena občanským a řidičským průkazem, a že ke změření vozidla došlo 7.4.2013 v čase 14:52 hodin na pozemní komunikaci I/13 u obce Bor ve směru na Karlovy Vary, tedy v místě nejvyšší dovolené rychlosti 90 km/h. Žalovaný tak porušení § 3 správního řádu neshledal.

Žaloba není důvodná.

K námitce žalobce týkající se neověření plné moci pro advokáta ve správním řízení soud podotýká, že se jedná o námitku uplatněnou po uplynutí dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí, tj. lhůty, která je stanovena pro podání žaloby i pro uplatnění žalobních bodů. Jelikož tato námitka byla uplatněna opožděně a zároveň se nejedná o námitku, k níž by měl soud přihlížet z úřední povinnosti (námitka se týká porušení procesního ust. správního řádu), soud se jí nemohl věcně zabývat.

V žalobě žalobce poukazoval na jednotlivé podklady obsažené ve správním spise, k nimž vznášel různé výtky. Soud má za to, že pokud jde o hodnocení důkazů, bylo provedeno správními orgány obou stupňů zcela v souladu se zákonem, podle zásady volného hodnocení důkazů a v odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů soud neshledal žádné nelogické závěry, které by odporovaly obsahu spisu. Soud má za to, že jednotlivé podklady, zahrnující i důkazy, jsou ve vzájemném souladu, neodporují si a tvoří ucelený řetězec, který vede k jedinému logickému závěru, tedy že ke spáchání přestupku došlo způsobem popsáním v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a že jej spáchal žalobce.

Konkrétně k tvrzení, že je sporné, zda žalobce na místě samém souhlasil s přestupkem či nikoli, soud uvádí, že neshledal rozpory v listinách, které jsou pouze podklady pro rozhodnutí a nikoli důkazy, úředními záznamy, tj. úřední záznam ze dne 7.4.2013 a oznámení přestupku ze dne 17.4.2013. Je totiž možné, že ačkoli se žalobce odmítl vyjádřit písemně do oznámení přestupku ze dne 7.4.2013, přesto mohl ústně s přestupkem projednávaným s policisty souhlasit, což následně policisté uvedli do úředního záznamu. Soud má za to, že tedy zmíněné podklady neodporují oznámení přestupku ze dne 7.3.2013 sepsanému na místě kontroly. Toto oznámení je považováno za plnohodnotný důkaz s ohledem na to, že je sepisováno přímo před přestupcem, který má možnost se do něho vyjádřit. Právě z tohoto oznámení pak vyplývá údaj, že žalobce souhlasil s přestupkem, neboť to vyplývá ze zatržené kolonky v této listině „souhlasil/nesouhlasil“, pod čímž je podpis žalobce.

Další námitka, že nejsou brány v úvahu technické parametry vozidla a právní normy upravující zjišťování a redukci naměřených hodnot, je zcela obecného charakteru a nesměřuje k žádnému konkrétnímu ustanovení, které mělo být porušeno, a soud v tomto směru neshledal žádná pochybení.

K námitce žalobce, podle níž z videozáznamu nemůže vyplývat, že žalobce byl řidičem vozidla, soud uvádí, že z odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů takový závěr jednoznačně nevyplývá. Správní orgány poukazovaly především na skutečnost, že na videozáznamu byla viditelná registrační značka vozidla. Z oznámení přestupku pak vyplynulo, že na místě kontroly, tedy po zastavení vozidla, byl ztotožněn žalobce. Žalobce ani nenamítal záměnu řidičů.

K námitce, směřující proti rychloměru typu Minispeed 2000 a zařízení Gesig Travimo, se vyjádřil žalovaný v napadeném rozhodnutí, že se jedná o v podstatě totéž zařízení neboli rychloměr obsahující měřidlo Gesig Travimo. Že byla rychlost v daném případě měřena platným rychloměrem Minispeed obsahujícím zařízení Gesig Travimo, lze dovodit z odkladů obsažených ve spise. V oznámení přestupku se uvádí Gesig Travimo. V ověřovacím listu rychloměru Minispeed je jednak uvedeno výrobní číslo rychloměru a jednak se zde poukazuje

přímo na registrační značku služebního vozidla Škoda Octavia, v němž je rychloměr osazen. Stejná registrační značka vozidla je se dále uvádí např. i v úředním záznamu. Skutečnost, že byl správními orgány řádně zhodnocen ověřovací list jako důkaz i z toho hlediska, zda byl době spáchání přestupku platný, vyplývá jednoznačně z výše shrnutého odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Za důvodnou nelze považovat ani žalobní námitku, že správní orgány neprovedením navrženého výsledku žalobce porušily jeho právo vyjádřit se k věci. Je zřejmé, že v daném případě se žalobce naopak účasti na jednání vyhýbal, když omlouval svoji účast padělanou listinou. Je ze spisu zřejmé, že se k věci mohl vyjádřit i po zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť bylo znovu nařízeno jednání. O tomto jednání byl žalobce informován prostřednictvím svého zástupce, jemuž bylo adresováno předvolání. Přesto se žalobce k jednání nedostavil. Soud se proto ztotožnil se závěry obou správních orgánů, že žalobce se sám vzdal svého práva osobně se k věci vyjádřit. Žalovaný ve zrušovacím rozhodnutí uložil správnímu orgánu prvního stupně provést druhé jednání pouze proto, aby mohl být žalobce seznámen s listinou opatřenou po prvním jednání. Hmotněprávní závěry správního orgánu prvního stupně, týkající se vlastního spáchání přestupku, žalovaný nezpochybnil. Jelikož tedy oba správní orgány měly v daném případě skutkový stav za dostatečně zjištěný bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu), nevznikly důvody pro konání dalšího jednání, ani pro adresování předvolání přímo žalobci. Na uvedenou situaci dopadá např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.11.2011 čj. **2 As 111/2011-56**, podle něhož *"nelze dovodit, že se jedná o případ, kdy má obviněný v řízení něco vykonat osobně ve smyslu ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu, a tedy že správní orgán nemůže komunikovat pouze s jeho zástupcem, nýbrž musí předvolání k ústnímu jednání doručit též obviněnému...K zachování práv účastníka řízení je třeba, aby tato práva byla správními orgány dodržena u nezastoupeného účastníka ve vztahu k účastníku samotnému, u zastoupeného účastníka ve vztahu k jeho zástupci."*

S ohledem na to, že v daném případě byl k dispozici dostatek důkazů, které byly ve vzájemném souladu, a současně žalobce nezpochybňoval, že to byl on, kdo vozidlo řídil, dospěl soud ke shodnému závěru jako správní orgány, tj. že rozsah dokazování byl dostačující ve vztahu k ust. § 3 správního řádu, a proto je i správný závěr správních orgánů o tom, že by provádění svědeckých výpovědí zasahujících policistů bylo nadbytečné.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle **§ 60 odst. 1 s.ř.s.**, podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 4. srpna 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková